

UDSØGTE KADAVERE EN POSTKVALITATIV LEG, DER FOLDER RHIZOMATISK SUBJEKTIVITET OG KØDELIGT REKYL

Charlotte Grum og Tine Jensen

Indledning

“Exquisite Corpse” er den leg, hvor hver deltager skiftes til at skrive eller tegne på et stykke papir, hvorefter det foldes for at skjule hans eller hendes bidrag og så give det videre til den næste deltager der så tilføjer noget nyt. Legen blev populær i kunstneriske cirkler i 1920’erne, hvor den blev adopteret som teknik af surrealistiske kunstnere til at skabe kollaborative kompositioner. Interessant nok, legede Deleuze også legen med sine studerende for at frigøre dem fra det vidende forfattersubjekt (Dosse, 2010). Denne teknik inspirerede til vores skriveform, en på samme tid foldet og udfoldende bevægelse over tid. Vi skiftedes således til at starte med at skrive på en lille del af hinandens fold, hvorefter vi sammen undersøgte potentialet i det vi havde gjort. Vi bevægede diskussionen frem med vores respektive erfaringer med radikal distribution som hhv. kunstner, forsker og patient.

'Exquisite Corpse' oversætter vi til udsøgte kadavere, fordi vores fælles stræben såvel videnskabeligt som kunstnerisk er at opløse selvet. Det volder os imidlertid nogle problemer: Jo mere vi bestræber os på at fjerne os fra et enkeltstående isoleret selv og opløse og distribuere det, desto kraftigere bliver rekylt – vi bliver presset ned i vores egne kødelige indlejring. Der er således diskrepans mellem analyse og erfaringen! At teoretisere distribution betyder næsten uundgåeligt, at man må forlade subjektet som entitet. Samtidig med, at i erfaringen presser den subjektive position sig på.

Spørgsmålet bliver da, hvordan udstrakthed i konkret tid og levet rum inddrages i teoretiske og performative undersøgelser af selvets formative distribueringer over tid og rum. Hvordan rigide fastholdende tankemønstre kan perforeres, så nye konceptuelle konstellationer muliggøres. Det endte med at blive nogle af disse forhold, der blev effekter af det akademisk/kunstneriske/surrealistiske benspænd vi foretog i foråret 2020, mens verdenssamfundet blev punkteret og omstruktureret af en hidtil uset virus, der overskred grænser og skabte nye. I en søgen efter at dvæle i tilstandene mellem selvets opløsning og kødelige rekyl adlød vi foldelegens frigørende og frygtskabende regler om at skiftes til at afgive og gribe. Vi ville performe rhizomatisk tænkning - ved at fremkalde de kødelige/kropslige forankringer til de respektive arrangementer, som vi hver især deltager i. Og vi ville skubbes til og via tekstformens afbrydelser, skabe nye forbindelser mellem erfarede og teoretiske konstellationer. Det er det selvsamme teoriapparat, som vi har båret med os i mange år, der er med til at skabe problemet. Alligevel ånder vi med og mod/ indånder og udånder disse teorier, fordi de tilbyder nogle anderledes måder at stille spørgsmål på. Spørgsmål som forekommer nødvendige i forhold til "*den planetariske tilstand*" (Bunz et al., 2017) Det er måder at stille spørgsmål på, der for eksempel også afprøves af Haraway (2016), Braidotti (2013), Barad (2007), Tsing et al. (2019), Neimanis (2018) og de andre, som alle har en fod ned i rhizomet.

Cadavre exquis. Jaqueline Lamba, avec André Breton et Yves Tanguy (1938). Med tilladelse fra Association Atelier André Breton

Vores længsel er dermed at afsøge episte-onto-etiske åbninger (Barad, 2007) snarere end at indhegne teoretiske afgrænsninger. (Den specifikke) foldeleg og (den almene) foldeteknik bliver dermed en måde at performe entanglement(s) på.

Konfigurering

Vi inviterer dig hermed ind i vores folder som medrejsende på vores færd. Som sådan kan du se dig selv som protagonisten i historien, der bliver sat overfor kimærens gåde. Vi er nået frem til kimærefiguren gennem vores leg med tekst, hvor vi er i gang med at undersøge forbindelser mellem det (særligt?) menneskelige og det non-humane mellem det enkeltstående individ og det indfildrede, multiple, distribuerede og opløste subjekt, mellem det tæmmede og det monstrøse. Vi længes, som nævnt, ikke efter akademisk stringens eller akademisk genkendelighed, men snarere efter at performe, hvordan vores samlede teorikorpus og kødelige erfaringer smelter sammen, gnider mod hinanden og skælver.

Derfor skal du læse et heterogent kapitel. De første tekststykker kalder vi "folderne". De er inspireret af den førnævnte foldeleg. I vores tilfælde startede vi med det oprindelige abstracts sidste linje og arbejdede videre derfra ved, at vi klippede det sidste af vores tekststykker ud og sendte til hinanden på mail. Vi udvekslede i alt 10 gange hen over foråret 2020 og samlede dernæst tekststykkerne, som i det følgende præsenteres i kronologisk orden.

Dernæst skal du læse, hvordan vi, gennem arbejdet med at kvalificere vores fremgangsmåde, tydeliggør for os selv, hvordan den anderledes skriveform også samtidig producerer viden om vores genstand. Denne mere analytiske tekst er produceret gennem bevægelser mellem individuel skrivning og fælles redigering og refleksion – og fremstår pudsigt nok - mere homogen.

Til sidst placerer vi os blandt et postkvalitativt polyfonisk ulvekobbelt (Gunkel et al., 2012) og hylér om, hvordan vores bevægelser bidrager til en stadig diskussion af subjektets non-dualistiske aktualisering. Det oprindelige abstract indgår nu i indledningen men sluttede med nedenstående sætning som skabte afsæt for den første fold: *"Vi bevæger diskussionen frem med vores respektive erfaringer med radikal distribution som hhv. kunstner, forsker og patient."*

Hvordan bryder jeg logikken, logos og ordenes retning? Hvordan kommer kødet i tale? I tekst? Hvordan kommer kunsten i tale, i tekst? Hvordan kan den kunstneriske krop bryde igennem teksten? Hvordan kan teksten blive til kunstnerisk krop?

Kan kødet favne de humane og nonhumane forbindelser som selvet bevæger sig i og igennem? Kan teksten? Hvordan performer jeg og situationen tekst – hvordan performer tekst? Hvilke jeg'er bliver til gennem denne tekst og situation? Gennem disse foldninger?

Kadaver og kød er 'intetkøn'. På dansk findes to køn: fælleskøn og intetkøn. Intetkøn er grammatisk køn for substantiver, som hverken er hankøn eller hunkøn. Så ved at undersøge mig selv som kød eller kadaver, hiver jeg kvinden ud af ligningen.

Kadaver, ka'kød, ka'krop? Jeg'et undermineres og gøres skrøbeligt og porøst i denne formleg, hvor det ikke længere ved, hvor det starter og slutter. Det - eller noget – bevæger sig på tværs af folderne, eller det foldes, så teksten og tankerne vibrerer. Folden, den konceptuelle-materielle skæring, genererer forstyrrelser og interferens – krusninger på overfladen, men også i dybden. Den genererer snitflader, der får stoffet i bevægelse. Det skrivende jeg eller det fremskrevne jeg tvinges til at skabe på ny, til at skabes på ny.

Hvilket sprog skal jeg skrive igennem? Hvilket jeg vil teksten skrive frem? Er jeg kunstneren der omformer – eller akademikeren der forsøger at mime logos – at følge efter, snarere end at skabe; jeg'et der forsøger at figurere eller performe akademisk, altså producere en særlig og genkendelig form? Hvordan skriver mig selv ud, snarere end at indskrive mig i en særlig form? Når den anden siger at det ikke må blive for fjollet, for syret, taler hun så til kunstneren, patienten eller forskeren i mig – eller i hende?

Når den anden siger at det ikke må blive for fjollet, for syret, taler hun så til kunstneren, patienten eller forskeren i mig – eller i hende?

Skal jeg svare på det eller bare fortsætte? Hvorfor mon hun skriver det? Har hun følt sig provokeret? Hvorfor er det egentlig så vigtigt for mig, at det ikke må blive for fjollet?

Måske handler det om genkendelighed? Eller om forholdet mellem autenticitet og genkendelighed? Og hvorfor er de to ikke nødvendigvis sammenfaldende?

Jeg tager fat i genkendelighed; at blive genkendt som kompetent subjekt som kunstner, patient eller forsker – eller alle tre. Måske handler det snarere om, hvor der tales fra, end hvem der tales til? Er appellen til ikke at gøre det for fjollet måske et forsøg på at opnå kontrol? På at tæmme det legende i legen? Og hvorfor forekommer det så vigtigt, at jeg føler mig hildet til at gentage det, hver gang vi taler om det endnu uskrevne?

Jeg er optaget af tanken om modernismens kompetente subjekt. Ifølge Moser & Law (2003) konstitueres modernismens kompetente subjekt som autonomt, rettet, kender sine behov og ønsker - og kan artikulere dem. Det kompetente subjekt kan også begrunde- og stilles til ansvar for sine handlinger. Er det dermed det autonome forsker-subjekt, som tigger om ikke at blive ført på glatis? Eller er det patientsubjektet, der tigger om ikke at blive afsløret som inkompetent? Er kunstnersubjektet så farligt, at det risikerer at undergrave forskersubjektet og afsløre patientsubjektet? Det fører mig frem til min oplevelse af psykisk lidelse, som også er i strid med de normer, som stilles op for det kompetente subjekt. Er patientsubjektet bange for at lade sig forføre? Kan man overhovedet skille de subjekter ad? Skal vi gå med Gergens multiple selver (McNamee & Gergen, 1999) eller er det også en arbitrær skelnen?

Denne leg er som korrespondanceskak, men uden det formål at vinde over den anden.

Vi er i gang med et deterritorialiserende projekt og, som sådan, et distribueret projekt. Øvelsen er at lave en kollektiv tekst, men samtidig adskiller vi vores produkter, og gør dem ikke alene usynlige for hinanden, men også genkendelige som enten den ene eller den andens. Det forekommer umiddelbart paradoksalt, gør det ikke? Men så skete der lige noget, der satte det hele på spidsen.

COVID19 er rhizomatisk, den er nomadisk. Vi kan ikke forhindre, at den springer fra hånd til hals til lunge. Og hvad er svaret? Det eneste mulige svar? Vi isolerer, territorialiserer, lukker ned, lukker inde, lukker ude.

COVID19 er rhizomatisk, den er nomadisk. Vi kan ikke forhindre, at den springer fra hånd til hals til lunge. Og hvad er svaret? Det eneste mulige svar? Vi isolerer, territorialiserer, lukker ned, lukker inde, lukker ude.

Det er som om Coronaen tvinger os tilbage til kødet, til biologien. For sammen med, og gennem de digitale, sociale og strukturelle bevægelser, fænomener og forbindelser løber en ild af noget andet... En anden form for liv, der knytter

andre forbindelser og distribuerer sig 'selv' via myriader af humane og nonhumane hjælpere. Det indpakkede rugbrød i supermarkedet, min nieces 10-krone i lommen, den fælles vaskemaskine i kælderen. Landskabet, vi færdes, i har ændret sig... det coronale landskab overskrider grænser og sætter nye. Corona bliver et klasseeksempel på Karen Barads agentiale skæring (2003; 2007), der skærer og skaber nye forskelle, forbindelser og fænomener. Coronaen er tilsyneladende at finde hos dyrearter verden over... og nu søger den at indlemme menneskedyret i sit rige.

Den insisterer på tværartlig politik og etik, på et biologisk nonhumant lag, der, som svampenes mutualistiske rhizosfære, signalerer og svinger gennem kemi, bakterier, mikrober. Hvilke posthumane kroppe er vi i færd med at blive til? Hvilke kroppe muteres og muliggøres? Hvori ligger mutationspotentialet?

Den insisterer på tværartlig politik og etik, på et biologisk nonhumant lag, der, som svampenes mutualistiske rhizosfære, signalerer og svinger gennem kemi, bakterier, mikrober. Hvilke posthumane kroppe er vi i færd med at blive til? Hvilke kroppe muteres og muliggøres? Hvori ligger mutationspotentialet?

Vira er karakteriseret ved, at de kun muterer en lille smule ad gangen. Bare nok til at immunforsvaret ikke kan kende dem fra det ene besøg til det andet. Vira bevæger sig langs flugtlinjer og ligesådan oplever jeg, at jeg muterer langsomt under denne nedlukning – eller nedsmeltning, om man vil. Men jeg muterer ikke til noget andet, jeg muterer til mere af det, jeg allerede var. Den store forstyrrelse skaber ikke flugtlinjer (Deleuze & Guettari, 2005) på indersiden af folden, snarere er den affirmativ (Deleuze, 1995; Massumi, 1995). Dele af min sygdom, som det lykkes mig at holde i skak, kontrollere, undertrykke – ja, endog glemme i dagligdagen, vokser. Min paranoia vokser. Min angst, som jeg har haft held til at holde nede i et par år, som jeg har lært at leve med, overvælder mig i supermarkedet, om morgenen, om natten. Tanker om, hvordan det hele skal gå, hvis det hele bryder sammen, trænger sig på og vokser og vokser til monstrøst omfang. Den skrøbelige normalitet, jeg møjsommeligt har muret op omkring mig selv, smuldrer og jeg bliver i tiltagende grad [her stopper tanken].

Ligeledes bliver den familiedynamik, som jeg i årevis har arbejdet på at forandre, blot mere og mere monstrøs. Min partner er ved at bukke under for arbejdspresset, og mit barn er ved at dø af kedsomhed. De henvender sig næsten

kun til hinanden i råb og hele tiden begge to til mig for hjælp og støtte. Den situation, som vi er i, gør os til mere af det, vi i forvejen var.

Det distribuerede selv bliver sat fast der, hvor det allerede er sedimenteret i de socioteknomaterielle relationer, det selv har opbygget. Ingen forstyrrelser, andet end dem, vi i forvejen laver for hinanden. Ingen flugtlinjer, ingen nomadiske bevægelser. Rhizomet vokser kun i de samme retninger, som det altid har gjort. Ringe til mor og to venner hver dag. Intet ny under solen, andet end det, vi ikke tør tænke på.

Vi er som små øer, der flyder rundt i et ildevarslende stille hav. Vi har ingen distraktioner, ingen ydre relationer, ingen mig-tid, fordi vi hele tiden er sammen. Folden er stivnet. Vores egen monstrøsitet [30] vokser i destruktiv affirmation. Hvor er mutationspotentialet, de små flugtlinjer i det?

Vi er som små øer, der flyder rundt i et ildevarslende stille hav. Vi har ingen distraktioner, ingen ydre relationer, ingen mig-tid, fordi vi hele tiden er sammen. Folden er stivnet. Vores egen monstrøsitet vokser i destruktiv affirmation. Hvor er mutationspotentialet, de små flugtlinjer i det?

Vi er mange mig'er. Jeg har kun mig tid... Jeg er en ø i oprørt hav. Jeg er det oprørte hav. Bliver bevidst om kroppens porøsitet – den er i konstant udveksling med det omgivende. I supermarkedet tager en kvinde æbler med hænderne. Mit blik er forandret. Jeg ser nu spor-veje, smitteveje, landskabet har forandret sig. Udvekslingerne er blevet gjort synlige – jeg danser med dem i en ny koreografi af mikro-organismer og makro-bevægelser. Stoffet er blevet levende. Materien pulserer, sender stød gennem kødet. Nye forbindelser bliver til – og andre lægges i dvale. 'Jeg' går i opløsning... flyder med. Bliver en del af 'vi'et'. Men ikke hvilket som helst 'vi'. Corona-fænomenet har deindividuerende effekter, og jeget bliver rundtosset. For hvilket vi er nu muligt, og hvilket vi kan jeg knytte mig til? Jeg (organismen, kødet, omgivelserne) afventer landingssteder (Ginz & Arakawa, 2002).

Hvis jeg nu var en Corona-celle, hvis jeg nu er en del af Corona-organismen, eller afventende at blive optaget i dette fællesskab, så ville jeg udvide mit territorie betragteligt... Allieret med en non-human der lige om lidt skyder sig ind i mine celler og tager bolig i min krop – bliver 'jeg' for en stund til mere end human... En omvandrende multiplacitet... Ontosympatiske (Bennet, 2017) tanker udvisker, at den humane værtskrop muligvis forgår i alliancen, men det ville være et radikalt samarbejde – med dødelig udgang. Eller. Måske jeg nu -

allieret med Corona-kræfter, Corona-agens - bliver til en anden form for krop i verden, måske svækkes mine lunger endnu mere. Måske gør erfaringen/besættelsen mig til en anden?

De coronale bevægelser skaber nye sociomaterielle figurationer (Haraway, 2016) – et ændret landskab at navigere i. Stoffet er foldet på en ny måde – vi/virkeligheden/det humane liv er lagt sammen og strakt ud i nye afgrænsninger, i nye grupperinger – og ud af denne anderledes hum(an)us, kan andre livskræfter blive synlige. Jeg(et)/(erne) æltes tilbage i kødet, koordinaterne ændrer sig. Jeg bliver aldrig den samme igen. Coronaen skærer 'mig' på ny – som en billedhugger, der fremkalder stenen på ny.

Hvilke Corona-klima alliancer vil opstå? Hvilke Corona-kvinde organismer vil udvikle sig? Hvordan vil konstellationen Corona-kvinde-astma registreres indefra og udefra? Hvad bliver Corona-kunstner til?

Corona er et filter – et kalejdoskop – hvorigennem jeg får øje på nye figurer. Potentialitet ligger i at ting/kroppe (humane som non-humane) som ikke tidligere har været knyttet, væves sammen. Den menopausale, nu potentielt coronale, krop har/er intet selv/-er; et skrøbeligt, men mange skælvende..... - kødet truer med at gå i sig selv igen. Er kødet nu også et selv?

Corona-kalejdoskopet bliver mit spektrum, 'mit'/et apparat der netop både er mit og som skaber et mig. Ifølge Den Danske Ordbog betegner possessive pronomener som 'mit' et ejendoms- eller samhørighedsforhold. Der er forskel på at eje som i grænsesætte og høre sammen – grænseoverskride. Eller er der?

Vi pibler ud gennem siderne, vi punkterer formen og væver os sammen – fold på fold tæsker vi i kødet og forsøger at hæve os op over det, ind i det. Sindet halser bagefter, forsøger at gribe os i farten. 'Mit', 'jeg', 'os', 'vi'?

Den anden folder smitter. Jeg ser mig selv udefra og føler mig alene i det oprørte hav. Før folden VAR jeg det oprørte bevægelige hav! Der sker noget i folden – den forskyder figur og grund.

Den anden folder smitter. Jeg ser mig selv udefra og føler mig alene i det oprørte hav. Før folden VAR jeg det oprørte bevægelige hav! Der sker noget i folden – den forskyder figur og grund.

At smitte eller blive smittet. Massumi skriver om, hvordan forventning kan smitte. Forventningen om terror eller forventningen om et nedsmeltet

sundhedsvæsen smitter hele kloden rundt (Massumi, 2010). I begge tilfælde er det en ikke ubegrundet forventning, fordi vi har set nedsmeltningen i det italienske sundhedsvæsen, så vi ved, hvor galt, det kan gå. Vi har også set, at det virker at lukke ned.

Forventningen – eller frygten smitter og vi adlyder og lukker os inde, hver for sig. Virus gør os på samme tid mere til øer og mere til hav. Vi bliver mere hav, fordi frygten skyller ind over os hele tiden i bølger, den gennemstrømmer os, gennemsyrrer vores adfærd. Vi ville måske gerne gøre oprør, men tør man? Vi bliver mere hav, fordi virus ikke kender grænser eller opfører sig høvisk. Den smitter på må og få, har uforudsigelige forløb og vi ved så lidt. Manglende viden bliver til angst. Vi bliver mere øer, fordi vi samtidig isolerer os i frygten og i lydigheden. Frygten selv isolerer os, og samtidig er det hele så besynderligt abstrakt. Plejehjemsbeboere dør, så hvorfor kan jeg ikke holde 1. maj? Hvorfor skal jeg holde afstand? Og alligevel gør jeg det – just in case.

Jeg tror på forskellen. Men er det virkelig et figur/grund-forhold? Forudsætter det ikke en forskel mellem figur og grund? Tror vi på det, eller tror vi på, at der er noget andet, noget mere? Folden er et opgør med forestillingen om figur og grund – snarere er den en opløsning af begge. Figur *er* grund og grund *er* figur. I *Difference & Repetition* skriver Deleuze, at lynet står frem på himlen som fænomen, men samtidig er en del af himlen (Deleuze, 1994). Jorden rejser sig op mod lynet eller grunden rejser sig mod figuren. Lynet er forskelligt; fra himlen men også en del af himlen. Der er altså ingen forskel, ingen figur og ingen grund i afgrænset, endelig form, blot kortvarige lysglimt, som fremtræder forskelligt. Og dog findes lynet. Det er ikke en illusion, men et fænomen i verden, flygtigt, som det er. En elektrisk udladning af himlen af positive og negative protoner, der bygger op i monstrøsitet. Lynet eksisterer og har faktiske konsekvenser, når det slår ned i et træ og sætter det i brand. Selvet træder frem i et glimt, men figur og grund er det samme. Der er intet selv og ingen Anden kun selv som en iteration af helet. På én gang mere af det samme, affirmation og samtidig noget, der viser sig – ikke en figur *på* en grund. Ikke en antitese, men en forskel. Corona er en forskel i verden med vidtrækkende konsekvenser. Den træder frem som noget fremmed, og er dog en del af approprieringen af naturområder, med spisevaner, med rejsevaner, med globalisering. Den træder frem og har vidtrækkende konsekvenser for klimaet, forureningen, verdensøkonomien. Der er ikke noget selv uden corona nu; det er en forskel i mig, selvom jeg sandsynligvis ikke har haft det.

Det er paradoksalt, at vi føler os som øer, samtidig med at vi så tydeligvis er hav, og det kalder på, at vi vender tilbage til folden som hverken figur eller grund – eller som figur uden grund, grund uden figur eller figurgrund –

grundfigur? Havet er fuldt af atoller, som er dødlevede, porøse kalkpaladser, med folder af død og af liv. Stærke netop på grund af deres porøsitet. Gennemstrømmelige og gennemstrømmede. De vokser til overfladen og giver grobund for mangrove, der vokser i saltvand og samler mere sand. En kokosnød flyder op på sandet, skyder rod og fugle kommer flyvende og skider frø, der bliver til planter. Uendeligt langsomt vokser en ø op af havet, nærmest af sig selv og netop ikke af sig selv. Øen er åben og halvvejs hav. Lav og udsat, varm og frodig. Folden er den forskel, som træder frem, ikke som antitese, men som forskel uden retning. Corona med sine omskiftelige og multiple sandheder viser, at grundfiguren netop ikke er enten-eller, men præcis både-og-eller.

Det er paradoksalt, at vi føler os som øer, samtidig med at vi så tydeligvis er hav, og det kalder på, at vi vender tilbage til folden som hverken figur eller grund – eller som figur uden grund, grund uden figur eller figurgrund – grundfigur? Havet er fuldt af atoller, som er dødlevede, porøse kalkpaladser, med folder af død og af liv. Stærke netop på grund af deres porøsitet. Gennemstrømmelige og gennemstrømmede. De vokser til overfladen og giver grobund for mangrove, der vokser i saltvand og samler mere sand. En kokosnød flyder op på sandet, skyder rod og fugle kommer flyvende og skider frø, der bliver til planter.

Uendeligt langsomt vokser en ø op af havet, nærmest af sig selv og netop ikke af sig selv. Øen er åben og halvvejs hav. Lav og udsat, varm og frodig. Folden er den forskel, som træder frem, ikke som antitese, men som forskel uden retning. Corona med sine omskiftelige og multiple sandheder viser, at grundfiguren netop ikke er enten-eller, men præcis både-og-eller.

Jeg skriver fra et stille sted. Eller det stille sted skriver et mig frem som er mere kroppet end normalt. Min fars knoglemetastaser har spredt sig og skaber forstyrrelser ud i alle de selver han har om sig. HANS kræft spreder sig til tyngde i mig... Hjertet slår vildt omkring sig – jeg snapper selv efter luft. Jeg er dødlevede lige nu – som han er dødlevede. Som vi alle er dødlevede i hvert sekund. Nu er det bare så tydeligt.

Den snarlige død fremkalder knivsæg og linedans. Jeg er i færd med at blive menneske-uden-far. Astrida Neimanis økotoner er overgangsfelter mellem to

nærtliggende men forskellige økosystemer (Neimanis, 2018). Far-datter. Med-far-uden-far. Knogle-blødt væv. Øko=hjem. Ton=spænding. Neimanis vil have os til at lære at være hjemme i mellemrummets skælvende spænding. I hjertets blafren. I åndedragets forkrampede forsøg på at trække vejret ind uden også at trække metastasernes forstyrrelser ind. Men de spredes alligevel. Transkropslige krumspring.

Der er ebbe i coronaen. Og der er potentiale i det organiske slam, der lades tilbage. Corona er nu vores sten i skoen. Hvordan vil vi bevæge os med og mod hinanden? Hvilke potentielle smittebærere vil vi gerne alliere os med, og hvilke medvirker til produktion af nye fortællinger om hensyn og risiko (Latour, 2003)? Hvordan vil corona nedfældes i vores kroppe som et vulkansk lag, et segment af lige dele frygt og skrøbelighed. Hvilke spor og aftryk har denne globale rystelse skabt i mit kropslige væv? Der er skabt en sprække i kødet – eller en u-sammenhæng, der dog hænger sammen. Men hvad dette skælvende mellemrum består af, vides endnu ikke. Måske kun af de kødelige omfordelinger på celleplan. Måske jeg allerede er muteret?

Corona og kræft skærer mit 'selv' i stykker. Hvor er landingstedet, der gør det muligt at tage afsæt i en muterende verden? I en muterende krop? Hvilke potentialer giver det at tænke selv og subjekt som mutant? Ikke kun aktant (Latour, 2003) samtidig en effekt (Deleuze & Guattari, 2005). Og ikke kun effekt men kaleidoskopisk forskydning, som når solen rammer et spejl, og strålen kan rettes nye steder hen. Jeg er ved at udvikle et nyt værk til skoven. I et stadigt forsøg på at performe hybrid ontologi forestiller jeg mig at svampen og svækkelsesparasitten judasøre, som vokser på gamle hyldetræer, skal indgå i situationen. På kinesisk kaldes den træ-øre, på japansk træ-gople. Den er spiselig. Og dens form er en transartlig dødedans.

Fotografi: Naturvejleder Leif H. Sørensen, Trente Mølle

Jeg er ved at udvikle et nyt værk til skoven. I et stadigt forsøg på at performe hybrid ontologi forestiller jeg mig at svampen og svækkelsesparasitten judasøre, som vokser på gamle hylde træer, skal indgå i situationen. På kinesisk kaldes den træ-øre, på japansk træ-gople. Den er spiselig. Og dens form er en transartlig dødendans.

Sjovt, at Charlotte bruger en svamp. Jeg har altid været fascineret af forholdet mellem træer og svampe. Svampe som organismer uden start og slut. Charlotte kalder forholdet parasitisk, og det er det vel også. Jeg er selv fascineret af pæregitterrust og har brugt den i min undervisning som eksempel på hybrid agens (Latour, 2000). Myceliet lever i jorden og de pletter og knopper, man ser på bladene – eller de ører, man ser på træstammen, er ikke individer, men frøstande – lange tentakler, som stiger op af jorden med træet som fartøj. Sammen med træet opnår svampen ny agens. Hvor den som mycelium kun kan udbrede sig i forlængelse af sig selv, kan den med sporer springe fra sted til sted. Den kan rejse og overskride sin egen udstrækning. Svampen formerer sig således på to måder. Den ene måde er ved at udstrække sit mycelium fra en ubestemt midte, hvor den støder på forhindringer; sten eller rødder, som den må

arbejde sig udenom eller ugunstige jordbetingelser, som den må undlade at vokse i. Den anden måde er ved at forbinde sig med en vært, som kan løfte den op, at lade en del af sig dø for at sende sporer ud. Svampen afslutter dermed en del af sig selv for at kunne udbrede sig selv.

Hvordan fungerer det som metafor på subjektivitet? At subjektet strækker sig så meget, som det kan sammen med de umiddelbare omgivelser – i tid? I rum? At for at overskride sin egen udstrækning i erkendelse eller form, må subjektet forbinde sig med en Anden. Ikke bare en Anden, der ligner, men en væsensforskellig (i mangel af bedre ord) Anden?

Selve livet er vel parasitisk, ellers var der intet liv? Noget indoptager noget andet og opnår selv derved energi og liv. Endog flercellede organismer starter med, at en celle er parasit i den celle, som har spist den. Menneskekroppen består af flere bakterieceller end menneskeceller. Uden disse ”parasitter” kunne vi ikke leve. Vi er altså både hinandens og vore egne parasitter. Men forholdet er ikke kun parasitisk, for omvendt kan træerne kommunikere med hinanden gennem myceliet, så det er vel snarere symbiotisk (Wohlleben, 2016)? I begge tilfælde hjælper den ene den anden med at strække sig ud over sin egen udstrækning.

Hvor skal vi hen med det? Vil jeg dermed sige, at subjektivitet er parasitisk, fordi det fordrer forbindelse med en/noget Anden/t for at strække sig ud over sig selv? Det vil Michel Serres (2008) vel hævde? Er alle relationer parasitiske? Det tror jeg, han ville sige. Hvad er forholdet mellem parasitisme og entanglement?

Kan vi antage, at subjektivitet også er parasitisk, fordi det strækker sig ud over sin egen udstrækning (i tid, rum, og art – i mangel af bedre ord) gennem en anden? Ville entanglementbegrebet (Barad, 2007, 20012; Kleinman, 2012) ikke fordre, at der ikke på forhånd var forskel på parasitten og værten og er det ikke netop det, svampene og træerne fortæller os? På den måde bliver parasitisme en skæring, en forskel, som opstår mellem træet og svampen.

Kan vi antage, at subjektivitet også er parasitisk, fordi det strækker sig ud over sin egen udstrækning (i tid, rum, og art – i mangel af bedre ord) gennem en anden? Ville entanglementbegrebet ikke fordre, at der ikke på forhånd var forskel på parasitten og værten og er det ikke netop det, svampene og træerne fortæller os? På den måde bliver parasitisme en skæring, en forskel, som opstår mellem træet og svampen.

Hvis parasitisme kan betegne forholdet mellem træ og svamp – eller svamp og træ, hvad kendetegner Deleuzes orkidés hvepselighed eller hvepsens orkidélighed (Deleuze & Guattari, 2005)? At lave skæring mellem orkidé og hveps ville ikke gribe det trans-formative mellemrum, hvor fænomenet er næsten, men ikke helt. Hvordan kan vi diffundere subjektivitetsbegrebet, så det dækker menneskelivets mange trans-mellemrum? Hvor vi er næsten, men ikke helt? Not Quite Other, Not Quite the Same som Trinh T Minh-ha kaldte det (1988). Hvad kunne vi blive til, hvis ikke 'subjektiviteten' eller 'selvet' holdt os til jorden? Hvordan bliver subjektivitet et verbum?

Jeg er i færd med at blive til uden en far. Jeg er i færd med at blive til krop uden fertilitet. Jeg er ved at dø. OG! Jeg får større og større indsigt i dødsprocesser. Og dermed livsprocesser.

Hvorfor er udvidelsens kunst grænseoverskridende? Hvad ville der ske, hvis vi forstod som hele tiden og allerede nomadiske af natur (Braidotti, 2013). Og de bestemte ental som fangekåber og tågeslør, der gør os genkendelige for en sommerfuglesamlers dissekerende øjne og hænder, men intet siger om sommerfuglens 'egentlighed' - 'dens' stadige trans-formationer og flydende samspil med luft, pollen, puppen.

Bliver jeg mig selv i mødet med en anden eller bliver jeg et tredje? Og hvor mange mulige konstellationer er da mulige? Måske tilblivelser skal erstattes med muliggørelser for at indfange det bevægelige, transformerende. Det er uinteressant at jeg bliver til... det er interessant at blive. Det er tættere på livets pre-humane vitale logik. Hvilke potentialer ligger der i at følge en zoe-logisk snarere end en bio-logisk læsning af det enkelte selv (Braidotti, 2013)? Jeg forsøger at praktisere disse overskridelser i mine kunstprojekter, men bliver opmærksom på, at jeg ikke lever dem udenfor mine kunstprojekter. Eller gør jeg når jeg ånder med mine plantevenner i haven og smerter, når endnu et træ fældes? Medproducerer jeg transformerende studerende på universitetet eller reproducerer jeg uden at trans-formere?

Hvilke selver producerer denne foldende tekst? Denne knop- og kropskudte tekst, der forsøger at fange fænomenet i flugten, at gribe det i farten. For selv sproget rammer lige lidt ved siden af – er tegn forskudt fra betegner. Det kan kun blive noget rod. Noget frugtbart rod – humus måske? Kompost i tråd med Haraway (2016)?

Hvilke selver producerer denne foldende tekst? Denne knop- og kropskudte tekst, der forsøger at fange fænomenet i flugten, at gribe det i farten. For selv sproget rammer lige lidt ved siden af – er tegn forskudt fra betegner. Det kan kun blive noget rod. Noget frugtbart rod – humus måske? Kompost i tråd med Haraway?

Jeg har svært ved at skrive videre på dette. ”Så skriv fra det sted, hvor det er svært”, men det er også svært at skrive fra det sted – i hvert fald i akademisk sammenhæng. Hvis jeg var kunstner, så ville jeg nok starte med blokeringen, udforske den, mærke smerten, folde den ud over siderne og følge den, hvor den gik hen. Men jeg er ikke kunstner. Jeg er akademiker. Jeg skriver med et formål og med retning. Og selvom vi her også skriver med formål og en vis retning, er det en usikker proces. Jeg kæmper med usikkerheden i denne tekst. Det skulle være en leg ikke at vide, hvad den anden skriver. Det udsøgte kadaver er jo en leg, der skal frisætte fantasien. Netop det ukendte skulle producere nye forbindelser, være en kollektiv fabulering. Men i stedet er det skræmmende. Jeg forestiller mig, at den anden laver elegante, intrikate streger af høj, kunstnerisk kvalitet, og jeg fortsætter med en tændstikmand og derfor undgår jeg det. Jeg laver alle mulige krumspring og overspring. Det eneste, jeg producerer, er et hul. Angstens og undvigelsens tyngde skaber et sort hul, hvor al kreativitet bliver knust til atomer.

Hvad ville alternativet have været? Kunne jeg have afleveret en blank fold? Hvad ville der så være sket? Ville legen kunne være blevet mere legende, hvis jeg bare havde afleveret en tændstikmand? Ja, givetvis – i det mindste, havde den været holdt i gang. I stedet har jeg standset flowet – ordene klistrer til mig og tandhjulene går i stå. Nu skrev jeg alligevel ud fra smerten, men fører det nogen steder hen? Kan man sige, at det isolerede subjekt har svært ved at lege?

For at vende tilbage til spørgsmålet, om hvilke subjekter denne foldende tekst producerer, folder teksten så usikkerhed i usikkerhed? Og hvis usikkerhed bliver foldet i usikkerhed, hvad bliver så produceret? Måske er subjektet altid usikkerhed foldet i usikkerhed?

For at vende tilbage til spørgsmålet, om hvilke subjekter denne foldende tekst producerer, folder teksten så usikkerhed i usikkerhed? Og hvis usikkerhed bliver foldet i usikkerhed, hvad bliver så produceret? Måske er subjektet altid usikkerhed foldet i usikkerhed?

”Jeg ville ønske, at jeg var bedre til at lege.” Skriver du til mig, som varsel og udråb før denne fold. Hvem er det jeg, der ønsker, at du var bedre til at lege? Der er drøm og ønsket om forandring i ordene. Måske effekter af foldelegen. De forskudte udspil, der destabiliserer og deterritorialiserer på livet løs og netop gør u-sikker. Kadaverkroppene hopper og danser, og er sat fri til at blive sat sammen på nye måder. Foldelegen af-koder, og selverne kan bevæge sig anderledes igennem teksterne, ja måske finde nye landingssteder at sætte af på. Dén proces af kaotiske krumspring skaber usikkerhed. Det er meningen. Folderne er greb, som selverne kan sætte af på (Gins & Arakawa, 2002). Som jeg ser det, undersøger vi effekterne af at producere tekst og tænkning på nye måder. At blive selv-krop-kadaver ryster grundvolde og gør skrøbelig. Teksten knækker over, tanken brydes og sendes på flugt i en anden retning. Foldene fungerer som flippermaskine. En generator af staccato bevægelser, der forbinder sig gennem folderne. Eller er folderne.

Vi startede ud med at ville undersøge, hvordan forholdet mellem distribueret subjektivitet og vores erfaringer med levet og kropsliggjort praksis gennem forskellige subjektpositioner som hhv. kunstner, forsker og patient kunne praktiseres/performes skriftligt. Måske producerer denne leg tænkning og bevægelser/formeringer, der er nærmere kunstnerens og patientens, mens forskeren sidder rystet tilbage? Men giver det overhovedet mening at tale om (subjekt) positioner i et bevægeligt landskab? Er det særlige intensive, komprimerede forbindelsespunkter, som gives og forestiller sig agens i et fletværk, der til stadighed er i bevægelse i tid og rum?

Korona er det yderste plasmalag af solens atmosfære. Den er sjældent synlig for jordboerne, fordi solens lys overstråler koronakransen. Først når månen dækker solen i solformørkelse, kan koronaen ses.

Denne tekst er produceret af flere forskellige foldgeneratorer. Foldelegen som central producent. Og corona-fænomenets dominerende effekter, som skubber og hiver i givne/praktiserede og forestillede/virtuelle (subjekt)positioneringer – og hiver og skubber det fletværk, som positioneringerne frembringes af (Deleuze, 1997). Coronavirus kan således også ses som en fold, som har vendt vrangen ud på ’virkeligheden’ og frembragt nye (u)stabiliseringer/formationer i fletværket. Så når ’jeget’ ikke er ’god til at lege’ – er der enten grus i maskineriet – hvilket maskineri? – eller udsagnet er det skrøbelige kadavers. Denne spradebasse af en skabagtig tekst/et skabagtigt kadaver stikker i mange forskellige retninger, men er dog forbundet i eller produceret gennem folderne.

Foldning som tænkeapparat

“To think is to fold, to double the outside with a coextensive inside”
(Deleuze, 1988, p.118).

“Udsøgte kadavere”s foldeteknik har vi lånt fra surrealisternes stræben efter at generere kollaborative kompositioner. Foldningen har inspireret os til vores skriveform og folden som tankefigur bruger vi til at performe og praktisere det distribuerede selv – eller snarere - distributionen.

Folderne fungerede som (per)formative greb der skar igennem de sociomaterielle arrangementer, som vi deltog i sammen og hver for sig. Og de fungerer som (per)formative greb i tekstens layout, som forstærker og forskyder intensiteter på kryds og tværs af de ophold vi har skrevet frem. *“The unfold is thus not the opposite of the fold but follows one fold into the next.”* (Deleuze & Strauss, 1991, p. 231)

I vores undersøgelse af rekylproblemet, performer/enacter/lader vi os inspirere af Deleuze’s fraktale fold-ontologi og subjektivitetsforståelse, at alt og intet er allerede og altid produceret af folder så vi aldrig kan nå et punkt. Den mindste del af labyrinten er folden. Ikke punktet/kernen (Deleuze & Strauss, 1991).

Som Simon O’Sullivan udfolder: *“There is a variety of modalities of folds - from the fold of our material selves, our bodies - to the folding of time, or simply memory. Indeed subjectivity might be understood as precisely a topology of these different kinds of folds”* (O’Sullivan, u.å., p. 1].

Vores erfaringer med rekylet udfordrer Deleuzes og O’Sullivans postulat, at der ikke er noget indenfor eller udenfor folden. Dette paradoks er netop kernen i vores undersøgelse. Gennem kaleidoskopiske teksttableauer producerer vi til stadighed folder, der både er forskellige og udtryk for samme forsøg på at undslippe ‘punktet’ og den dualistiske tyngdekraft – og præsentere-praktisere andre måder at blive til på.

Kimærisk kollaboration

Denne tværdisciplinære øvelse er også en undersøgelse af, hvordan viden produceres, og hvilke vidensproduktionsmetoder der forekommer frugtbare – i den fortsatte undersøgelse af, hvordan fænomener som humane selver bliver til. Foldningerne fremkaldte flere forestillinger om 'jeg'er og muliggjorde, at sociomaterielle og non-humane fænomener (som Corona) i tid og rum blev foldet med ind som grænsesættende eller grænseoverskridende forstyrrelser.

"A Chimera" tilskrevet Jacopo Ligozzi (1590-1610)
©Photographic Archive Museo Nacional del Prado

Inspireret og opløftet af Haraways kontinuerlige grænseoverskridende filosofisk-konceptuelle arbejde, fx i Cyborg manifestet (1991) og hendes Tentacular Thinking i Staying with the Trouble (2016) med at udvikle mere bæredygtige naturkultur konfigurationer/teoretiske troper, bruger vi kimæren, det flerhovedede fabeldyr, som tankefigur for vores måde at arbejde sammen på.

Kollaborationen har ikke været uden konflikt og sammenstød mellem de subjektpositioner vi startede ud i at antage var interessante erfaringsrum at koble i en forestillet fælles intellektuel stræben i at opløse selvet. Skulle teksten starte med en metodebeskrivelse på traditionel akademisk vis eller skulle den fortsat performe entanglement? Foldelegen fremkaldte også vores forskellige perspektiver og sociomaterielle arrangementer. Vores kollaborerende kroppe blev spændt til det yderste, når vi kippede mellem første- og andethed i diskussionerne – og i teksterne. Hvordan gøres kimæren genkendelig og legitim (Søndergaard, 2000) i vores respektive praksisser? Hvordan producerer disse kimære kollaborationserfaringer samtidig også viden og erkendelse om det fænomen vi undersøger? Spændingen, der opstår, driver vores tænkning og erkendelse frem.

I bogen *The Exquisite Corpse of Asian America* foreslår Lee neologismen “kimærakologisk” (Lee, 2014, p. 140) for en blanding af det kimæriske og det økologiske/kosmologiske som et udtryk for den sammenviklede men også parasitære trans-artlige epigenese som både kvinder, kadavere og kimærer kan hævdes at være resultater af. Lee foreslår termen kimærakologisk onto-epistemologi som en kritisk kommentar til Haraways *sam*-levende companion species (2009), og vi fortsætter derfor her diskussion af rekyloproblemet med øje for potentialer og friktioner i forholdet mellem (subjektivitetens) opløsning og samlethed. Kadaveret danser sin knokledans.

At performe posthumanistiske subjektgørelser

I vores fælles stræben såvel kunstnerisk som videnskabeligt efter at opløse selvet, har vi undersøgt, hvordan en kollaborativ dialog struktureret i folder bidrager til at forstå forholdet mellem erfaring og teori, hvordan selvet/subjektet som proces kan performes og præsenteres, så det gennemstrømmer siderne. Vi ønskede, at vores respektive forskellige erfaringer med radikal distribution af selver som hhv kunstner, forsker og patient og vores årelange fælles grænseoverskridende praksisser skulle mødes i en tekst, der tænkte med og kunne udfordre eller afsløre svaghederne i vores epistemiske maskine(r). I det følgende forsøger vi at tydeliggøre vores respektive og sammenfiltrede erkendelsesinteresser.

Når jeg/Charlotte kunstnerisk er optaget af at undersøge, hvordan en posthumanistisk subjektforståelse kan performes og produceres, er det i en etisk erkendelse af, at også kunstneriske projekter til trods for en interesse i at

animere menneskets indvikling i non-humane forbindelser eller at præsentere menneskets mikrobe-alliancer ofte alligevel reproducerer forestillingen om et singulært subjekt. Så når jeg/Charlotte er optaget af at opløse selvet, er det i en onto-etiko epistemologisk bestræbelse på at performe, hvordan mennesker bliver til med andre non-humane entiteter – det være sig både andre dyr og andet grundstof (Grum, 2017, Lapina & Grum, 2024). Haraway foreslår begrebet humus fremfor human i forsøget på at queere og destabilisere det dominerende og planetødelæggende Homoprojekt (2016, p. 32). Også derfor afviser hun antropocænbegrebet og det måske mere præcise kapitolocæn og foreslår i stedet ‘chtulucæn’, der inkluderer alle humane og non-humane jordboere (‘earthlings’) som en solidarisk-konstruktiv-affirmativ forskydning (2016), Min/Charlottes interesse er således at bidrage til en kunstnerisk og akademisk vidensproduktion, der praktiserer og performer en monistisk ontologi, og min udfordring er, hvordan det gøres fra en (kunstnerisk) subjektposition. Jeg/Charlotte er optaget af, hvordan jeg performer og praktiserer et mere multipelt/distribueret/posthumant selv/subjekt/menneskesyn, selvom sociomaterielle arrangementer fastholder og forventer et mere traditionelt kunstnersubjekt. Det er dette paradoks jeg med denne tekst forsøger at undslippe eller at forlænge tiden og forstørre rummet, før rekyl kommer (Newtons tredje lov siger, at enhver aktion i en given retning bliver fulgt af en reaktion i den modsatte retning – i pistolens tilfælde kaldes fænomenet rekyl (Newton, 2023)). Hvilke metodiske/performative greb og konstruktive konceptuelle figurationer kan vi ’nå’ at udvikle, før selvet og logos lukker om os igen?

Når jeg/Tine er akademisk optaget af en posthumanistisk subjektivitets-/selvforståelse handler det om at forstå mennesket i konstant ud/vikling/veksling/levering. Det går op for mig, hvor meget jeg hele tiden er i samtale med psykologiens kerneproblematikker og dens mere eller mindre bevidste reproduktion af et samlet enhedsselv (Jensen, 2016). Omvendt har jeg gennem psykose lært at forstå det, som vi kalder selvet som mere ubestemt end samlet. Corona folder angst og paranoia ind i folderne og udfordrer det selv, som jeg forsøger at bygge op med faste mure. Bliver man mere af sig selv eller mere af noget andet, når Kimæren tilbyder et andet billedsprog. Kimæren er heterogen og åben. Det er ikke en fejlkilde, at vi skriver ud fra forskellige afsæt eller i forskellige retninger. Det er netop i afsøgningen af det kimæriske (det monstrøse, måske), at vi finder nye spørgsmål. Søgte jeg måske efter en harmoni, da jeg gik ind i dette projekt - en sømløs sammensmeltning? Jeg søgte måske efter resultater, analyser og konklusioner, som talte ind i en akademisk kontekst – efter produkt frem for proces? Ved at opgive en søgen efter resultater

og blive i processens lyst og ubehag, bliver det tydeligere, at længslen ikke er efter et homogent produkt, men netop en heterogen proces. Det er ikke en længsel efter en operationalisering af disse tanker eller tænkeformer, fordi det ville lede mig/Tine tilbage i en toksisk videnskabelighed, som er præget af individualisering, standardisering og kvantificering/abstraktion, som slører blikket for det uventede. Ikke et umiddelbart genkendeligt videnskabeligt produkt, men netop et performativt produkt, der skaber og gør viden på andre måder.

Tekste(r)n(e) lader sig ikke genne ind i en indhegning eller æltes til en homogen masse. At opgive en sådan ambition og tage dens kimæriske karakter alvorligt er at favne dens monstrøse karakter. Deleuze taler om det affirmative som monstrøsitet (1994). Gentagelsen, som bekræfter sig selv gennem gentagelse og vokser, indtil den imploderer i sig selv og bliver noget andet. Hos Deleuze er det et modbillede til dialektikken og det er det måske også her – eller i det mindste endnu et livtag med dualismen. Vi arbejder med begyndelser – reiterationer af det samme spørgsmål: hvordan kan vi forstå os selv i verden som sammenhængende, uafgrænsede og samtidig hele tiden erfare os selv som enestående, adskilt fra verden? Hvordan kan vi give os hen til rhizomets uendelighed og samtidig udholde kødets skrøbelighed? Er subjektobjektdualismen en illusion eller grundlæggende sandhed? Havde Platon alligevel ret i, at vi sidder lænket i hulen, mens livet går os forbi (Bucket, 2007)? Vi gentager hele tiden på forskellige måder dette spørgsmål, mens kimæren vokser i monstrøsitet.

Vi angriber spørgsmålet fra stadigt nye sider: Vi folder folder, udsøgte kadavere, kimæriske tekster, palimpsester i rummet (Binswanger & Zimmermann, 2018), rekylfaringer. Vi skriver til, væk fra, med og mod hinanden. Vi kommer ikke nærmere et svar i tid og rum, men nærmere nye måder at performe spørgsmålet i tekst.

Spørgsmålene gentager og forstørrelser os i nye, monstrøse former. Nu performer vi kimære, en heterodkromatid organisme.

Undervejs falder ting af – vores indledende foldetekster er mættede af metaforer; Atoller, svampe etc. Ting falder af og andre bliver bygget til.

I denne bevægelse er der en overgivelse til det kimæriske og heterogene. Hvor kollektivet fordrer enten konsensus eller kampvalg, er det kimæriske med Barads ord en diffraktisk bevægelse af overlappende bølger; ikke oppositionel, men netop heterogen (Barad, 2007; Kleinman, 2012). Hvor kollektivet fordrer kompromis, en afståen fra individuelle interesser for det fælles bedste, er det kimæriske fællesskab en sammenfletning af forskellige former. Ikke

nødvendigvis smuk, men netop monstrøs. Med Barads ord, er det mønster, diffraktionen kaster en flimrende vekslen mellem lyse og mørke felter. Vi performer denne flimren i vores søgen – i vores forskellighed. Vi søger ikke konsensus, hverken mellem os selv eller mellem vores tekster og alligevel arbejder de i en retning, men en retning uden mål. Kimærens hoveder vil måske hver sin vej – eller benene, så de går lidt hid og lidt did. I sidste ende er det ikke vejen, men kimærens dans med sig selv, der er interessant.

I en note til kapitlet om Tentacular Thinking i bogen “Staying with the Trouble. Making Kin in the Chthulucene” uddyber Haraway at “(...) ‘*everything is connected to everything*’, will not help us here. Rather, *everything is connected to something, which is connected to something else. While we may all ultimately be connected to one another, the specificity and proximity of connections matters.*” (Haraway, 2016, p. 173).

POSTKVALITATIV POLYFONISK DØDEDANS

Bogen “*Arts of Living on a Damaged Planet! Ghosts and Monsters of the Anthropocene*” er et eksempel på ind-viklet vidensproduktion der både i form og indhold krydser genrer med figurer som monstre og spøgelser som “*creatures of ambivalent entanglement*” (Tsing et al., 2019, p. M11). Vi valgte kadaveret som ledefiguration, der allerede rummer eller accentuerer en spænding mellem form og formløshed. Det udsøgte kadaver som en kollektiv antagelig frigørende produktionsteknik.

Lotta Johansson tilbyder fabulerende konversationer (confabulative conversation) i artiklen “Post- qualitative line of flight and the confabulative conversation: a methodological ethnography” som bidrag til post-kvalitativ forskning (Johansson, 2016). Ifølge Lather og St. Pierre er postkvalitativ metodologis ambition at folde ontologiske spørgsmål ind i forskningen (2013). Fabulering knytter både an til uformelle konversationer og psykiatrisk adfærd som udfordrer grænsen mellem det virkelige og det oplevede.

Johanssons mål var at skabe et metodologisk glat rum (smooth space) som muliggør bevægelser udover allerede eksisterende viden til fordel for virtuelle udkast og potentielle potentialer. Selvom hun som udgangspunkt mener, at både glatte og sribede rum indeholder det andet (bevægelse eller hindring), beskriver hun alligevel det glatte rum som et maritimt køje som skaber adgang og forbinder til det virtuelle (Johansson, 2016). Men måske er det glatte rum/køjet mere et kaninhul fra Alice i Eventyrland, som ikke blot forbinder, men som

anordning netop skaber det nye landskab. Desuden indfanger det glatte rum som metodologi måske netop ikke kadaverets på samme tid form og formløshed? Kødet der modstræbende slipper subjektet fri; subjektet der modstræbende slipper kødet fri?

Vi foreslår det foldede rum som på en gang en glat og stribet bestræbelse. På en gang rhizomatisk og positioneret. Det produktive er spændingsfeltet imellem de to – hver gang vi flipper og kipper! Vi tager afsæt, der skaber bevægelse for en tid.

Johannson kalder sin artikel en *kortlægning* af en metodologisk bevægelse. Vi ønsker snarere at performe og præsentere (snarere end at repræsentere) bevægelser, der søger at frigøre sig fra rigide epistemologiske bindinger og skabe rum til sensible undersøgelser af tilblivelse og forfald.

Således er vores bidrag ikke kun en manifestation over/et udtryk for kollektiv og relationel videnskabelse, men også forsøg på at skrive spændingen frem, at **blotlægge** det bevægelige spændingsfelt, som er den egentlige genstand for vores filosofisk-materielle bestræbelser.

I "Udsøgte Kadavere" anvender vi polyfoni som et produktivt greb til at praktisere distribution eller til at bevæge os i den spænding vi oplever mellem teoretiseret distribution og erfaret forankring.

Antologien *Undutiful Daughters* indledes med introduktionen "*A Politics of Polyphony*", som netop antyder, at polyfoni også er en politisk-etisk manifestation af snitflader og brudflader, af mumlende kød og tværartslige (skæbne-) fælleskaber (Gunkel et al., 2012).

Undervejs i vores forsøg på at begribe den viden vi sam-producerede antog Kadaveret kimærform. Eller var måske allerede altid? Måske er kimæren en aktualisering af samtidigheden af både det glatte og det sribede? På linje med Haraway og Barads videretænkning i diffraktion hvor modsætninger overlapper og skaber dissonansbevægelse.

Foldeteksterne bliver (tekst)krop, som kan betragtes oppe- og udefra. Foldernes kimæreblivelse og kimærens foldeblivelse performer et flerhovedet monster som fra forskellige positioner søger at skabe mening – og som konstant befinder sig forskudt fra den lige så agerende og knopskydende tekstkrop.

Kimæren hyler med andre 'undutiful' døtre, som for eksempel Berlant & Steward (2019) som kritiserer et majoriserende hegemoniserende, et tænkeapparat som er konceptuelt – og metodologisk - ulydig. Kimæren

hylder heterogenitet og søger deterritorialisering, så snart formen er blevet for tydelig. En knoklet kadaverdans udstrakt mellem form og (for)fald.

Braidotti sætter vores udfordring på spidsen, når hun hævder at nomadisk feminismes største udfordring er: “(..) *how to undo the gravitational pull toward dualist thinking* (..)” (Braidotti in: Gunkel et al., 2012, p. xvi) – og kimæren tilføjer – hvordan ugør vi den dualistiske tyngdekraft i praksis og i tekst? Og i et stadigt forsvar for en ulydig omgang med kanoniseret viden, går Braidotti videre og kimæren hyler med hende:

“So, what if the undutiful nomadic daughters look, feel and sound a bit unusual? What if their texts are disturbing, challenging and often too dense for the sedentary reading habits of the majority? There is something monstrous, hybrid and vibrant in the air; dear reader, I feel new ideas coming our way” (Braidotti in: Gunkel et al., 2012, p. xviii).

Referencer

- Barad, K. (2003). Posthumanist Performativity: Toward an Understanding of How Matter Comes to Matter. *Signs: Journal of Women in Culture and Society*, 28(3), 801–831. <https://doi.org/10.1086/345321>
- Karen Barad. (2007). *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*. Duke University Press. <https://doi.org/10.1215/9780822388128>
- Barad, K. (2012). *What Is the Measure of Nothingness? Infinity, Virtuality, Justice*. 100 Notes –100 Thoughts. dOCUMENTA (13). Hantje Cantz Verlag, Berlin
- Bennett, J. (2017). Vegetal Life and Onto-Sympathy. In *Entangled Worlds* (pp. 89-). Fordham University Press. <https://doi.org/10.2307/j.ctt1xhr73h.5>
- Berlant, L., & Stewart, K. (2019). *The Hundreds* (1st ed.). Duke University Press. <https://doi.org/10.1515/9781478003335>
- Binswanger, C. & Zimmermann, A. (2018). *Queering the Palimpsest: Affective Entanglement Beyond Dichotomization*. *Studies in Gender and Sexuality*, 19(2), 106–119. DOI: <https://doi.org/10.1080/15240657.2018.1456016>
- Braidotti, R. (2013). *The posthuman* (1st ed.). Wiley.
- Buckle, S. (2007). Descartes, Plato and the Cave. *Philosophy (London)*, 82(2), 301–337. <https://doi.org/10.1017/S0031819107320056>
- Bunz, M., Kaiser, B.M., Thiele, K. (eds.). 2017. *Symptoms of the Planetary Condition: A Critical Vocabulary*. meson press. DOI: <https://doi.org/10.14619/018>
- Deleuze, G. (2006). *Foucault*. Continuum.
- Deleuze, G. (1994). *Difference and repetition*. Columbia University Press.
- Deleuze, G. (1997). *Bergsonism* (4. printing.). Zone books.
- Deleuze, G., Guattari, F., & Guattari, F. (2005). *Tusind plateauer: kapitalisme og skizofreni* (1. udgave / 1. oplag. [1. oplag].). Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler. Deleuze, G & Strauss, J. (1991). The Fold. *Yale French Studies*, 80, 227–247. 231. DOI: <https://doi.org/10.2307/2930269>
- Dosse, F. (2010). *Gilles Deleuze & Félix Guattari : intersecting lives*. Columbia University Press.

- Gins; M. & Arakawa, S. (2002). *Architectural Bodies*. University of Alabama Press.
- Grum, C. (2017). Becoming with sheep - and with multiple others, *Performance Research*, 22:2, 69-73. DOI: <https://doi.org/10.1080/13528165.2017.1315977>
- Gunkel, H., Nigianni, C., & Söderbäck, F. (2013). *Undutiful daughters : new directions in feminist thought and practice*. Palgrave Macmillan.
- Haraway, D. J. (2016). *Staying with the trouble making Kin in the Chthulucene*. (1st ed.). Duke University Press.
- Haraway, D. J. (2005). *The companion species manifesto : dogs, people and significant otherness*. (Repr.). Prickly Paradigm Press.
- Haraway, D. J. (1991). A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century 1. In *Simians, Cyborgs, and Women* (1st ed., pp. 149–181). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203873106-12>
- Jensen, T. (2016). Nothingness and the Forgotten: A Post-human Thought Experiment. In *Nothingness* (1st ed., Vol. 1, pp. 119–141). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315125381-8>
- Kleinman, A. (2012). Intra-actions. Interview of Karen Barad. *Special dOCUMENTA (13) Issue of Mousse Magazine*.
- Johansson, L. (2016). Post-qualitative line of flight and the confabulative conversation: a methodological ethnography. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, 29(4), 445–466. <https://doi.org/10.1080/09518398.2015.1053157>
- Lapina, L., & Grum, C. (2024). Walking with sheep, dancing with dragonflies: moving-with multispecies ecologies. *Qualitative Research in Psychology*, 1–20. <https://doi.org/10.1080/14780887.2024.2341410>
- Lather, P., & St. Pierre, E. A. (2013). Post-qualitative research. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, 26(6), 629–633. <https://doi.org/10.1080/09518398.2013.788752>
- Latour, B. (2003). *Science in action : how to follow scientists and engineers through society* (11. printing.). Harvard University Press.
- Latour, B. (2000). *Pandora's hope: essays on the reality of science studies* (2. print.). Harvard University Press.

- Lee, R. C. (2014). *The exquisite corpse of Asian America : biopolitics, biosociality, and posthuman ecologies*. New York University Press.
- McNamee, S., & Gergen, K. J. (1999). *Relational responsibility : resources for sustainable dialogue*. Sage.
- Massumi, B. (2020). The Future Birth of the Affective Fact: The Political Ontology of Threat. In *The Affect Theory Reader* (pp. 52–70). Duke University Press. <https://doi.org/10.1515/9780822393047-004>
- Massumi (1995). The Autonomi of Affect. *Cultural Critique*, 31, (p. 83–109). <https://doi.org/10.2307/1354446>
- Minh-ha (1988). Not You/Like You: Post-Colonial Women and the Interlocking Questions of Identity and Difference. In *Inscriptions 3/4* (p. 71-77).
- Moser & Law (2003). 'Making Voices': New Media Technologies, Disabilities, and Articulation'. The Department of Sociology and the Centre for Science Studies, Lancaster University. <https://www.lancaster.ac.uk/fass/resources/sociology-online-papers/papers/moser-law-making-voices.pdf>
- Neimanis, A. (2018). *Hydrofeminisme eller Om at blive en krop af vand*. Laboratoriet for Æstetik og Økologi.
- Newton, I. (2023). *The Principia*. Prakash Books.
- O'Sullivan, S. (u. å.) - Definition: 'Fold'. I Deleuze-dictionary. <https://www.simonosullivan.net/articles/deleuze-dictionary.pdf>
- Serres, M. (2008). *The parasite* (1. University of Minnesota Press ed. 2. repr.). University of Minnesota Press.
- Søndergaard, D. M. (2000). *Tegnet på kroppen : Køn: Koder og konstruktioner blandt unge voksne i Akademia*. Museum Tusulanums Forlag.
- Tsing, A. L., Swanson, H. A., Gan, E., & Bubandt, N. (2019). *Arts of living on a damaged planet: monsters of the anthropocene : ghosts of the anthropocene* (A. L. Tsing, H. Swanson, E. Gan, & N. Bubandt, Eds.). University of Minnesota Press.
- Wohlleben, P. (2016). *Træernes hemmelige liv*. (1. bogklubudgave. 1. oplag.). Gyldendals Bogklubber.